

นักโทษแห่งความยุติธรรม: ระบบการกักขังของอิสราเอลและกลยุทธ์การจับตัวประกันของฮามาส รักษาวงจรแห่งความทุกข์ทรมานได้อย่างไร

ความขัดแย้งที่ยืดเยื้อระหว่างชาวอิสราเอลและชาวปาเลสไตน์สะท้อนให้เห็นอย่างน่าเศร้าในวงจรของนักโทษ: ระบบการกักขังโดยพลการ การทรมาน และการลดทอนความเป็นมนุษย์ของชาวปาเลสไตน์โดยอิสราเอล และการจับตัวประกันของฮามาสเพื่อตอบโต้ ทั้งสองแนวปฏิบัตินี้ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานที่ไม่อาจวัดได้ ชาวปาเลสไตน์ต้องอยู่อาศัยภายใต้ภัยคุกคามอย่างต่อเนื่องของการหายตัวไปในระบบที่ปราศจากกระบวนการยุติธรรมที่เหมาะสม ในขณะที่ชาวอิสราเอลเฝ้าระวังกับคนที่รักที่ถูกกลุ่มติดอาวุธจับตัวไว้ ผลลัพธ์คือวงจรตอบกลับที่ไม่มีวันสิ้นสุดของบาดแผล ความโกรธ และการหัวรุนแรง

วงจรนี้สามารถถูกขัดจังหวะได้—ล่าสุดผ่านข้อตกลงที่เจรจาในเดือนตุลาคม 2566 ซึ่งอาจปล่อยตัวนักโทษจากทั้งสองฝ่าย แต่รัฐบาลอิสราเอล ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีเบนจามิน เนทันยาฮู และถูกผลักดันโดยกลุ่มหัวรุนแรง เลือกที่จะยกระดับความขัดแย้งแทนการใช้การทูต ทำให้ผู้เจรจาคนสำคัญถูกกีดกันและยึดถือความเจ็บปวด การปฏิเสธที่จะยุติระบอบการกักขังที่ผิดกฎหมายของอิสราเอลและการปฏิเสธช่องทางการทูตทำให้วงจรแห่งความเจ็บปวดฝังลึกยิ่งขึ้น

ระบอบการกักขังของอิสราเอล: ความยุติธรรมที่ถูกทำให้เป็นระบบ

ตั้งแต่ปี 2510 อิสราเอลได้ใช้การกักขังโดยบริหารและศาลทหารในดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครองเป็นเครื่องมือในการควบคุม กลไกเหล่านี้ดำเนินการอยู่นอกขอบเขตของบรรทัดฐานกฎหมายระหว่างประเทศอย่างสิ้นเชิง ชาวปาเลสไตน์สามารถถูกคุมขังได้อย่างไม่มีกำหนดโดยไม่มีการตั้งข้อหาหรือการพิจารณาคดี โดยอิงจากหลักฐานลับ โดยไม่มีวิธีการอุทธรณ์ที่มีประสิทธิภาพ ศาลทหารที่มีอัตราการตัดสินลงโทษเกือบ 99.7% ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือของการบิบบังคับ ไม่ใช่ความยุติธรรม แนวปฏิบัติเหล่านี้ขัดแย้งโดยตรงกับ **ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (มาตรา 9 และ 10), กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมือง (มาตรา 9 และ 14), และอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่ (มาตรา 64–66)**

การทรมานและการละเมิดเป็นเรื่องที่เป็นระบบ รายงานจำนวนมากจากหน่วยงานของสหประชาชาติและองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนได้บันทึกการใช้การทรมาน ท่าทางที่ก่อให้เกิดความเครียด การจุ่มน้ำ การช็อกด้วยไฟฟ้า การทำให้อับอายทางเพศ และการข่มขืนด้วยวัตถุ รายงานในปี 2558 ได้บันทึกกรณีการทรมานที่มีลักษณะทางเพศอย่างน้อย 60 กรณีระหว่างปี 2548 ถึง 2555 การกระทำเหล่านี้ละเมิดทั้ง **อนุสัญญาต่อต้านการทรมาน (มาตรา 1 และ 16) และ มาตรา 7 ของ ICCPR** ซึ่งห้ามการทรมานในทุกสถานการณ์

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2566 การละเมิดเหล่านี้เพิ่มขึ้นอย่างมาก ถึงเดือนสิงหาคม 2567 มีนักโทษปาเลสไตน์อย่างน้อย 53 คนเสียชีวิตในระหว่างการควบคุมตัว โดยหลายคนมีร่องรอยของการถูกทรมาน เด็กอายุเพียง 14 ปีถูกบังคับให้เปลือยกายและได้รับการปฏิบัติที่เสื่อมเสีย ในทางปฏิบัติ ชาวปาเลสไตน์ที่ถูกควบคุมตัวในสภาพเช่นนี้ถูกกีดกันไม่เพียงแต่เสรีภาพ แต่ยังรวมถึงความเป็นมนุษย์ ด้วยลักษณะที่เป็นระบบและเจตนาที่จะกดขี่

ประชากรพลเรือน การกระทำเหล่านี้อาจถือได้ว่าเข้าเกณฑ์การจับตัวประกันตาม **อนุสัญญาระหว่างประเทศต่อต้านการจับตัวประกัน ปี 2522** ซึ่งรวมถึงการควบคุมตัวบุคคลภายใต้การข่มขู่ด้วยการบาดเจ็บหรือความตายเพื่อบังคับให้บุคคลที่สาม—ในกรณีนี้คือสังคมปาเลสไตน์—กระทำการ

การทำลายล้างทางจิตใจในสังคมปาเลสไตน์

บาดแผลจากการกักขังโดยพลการดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายต่อครอบครัวต้องอยู่อาศัยในความกลัวอย่างต่อเนื่องว่าคนที่รัก—โดยเฉพาะเด็กๆ—จะถูกจับตัวไปในตอนกลางคืน ถูกควบคุมตัวโดยไม่สามารถติดต่อได้ และถูกรุกราน สำหรับชาวปาเลสไตน์จำนวนมาก คำว่า “การจับกุม” ไม่ได้หมายถึงกระบวนการยุติธรรม—มันหมายถึงการหายตัวไป ความรุนแรง และอาจถึงแก่ความตาย จนถึงปี 2567 มีชาวปาเลสไตน์มากกว่า 9,500 คนถูกควบคุมตัว ซึ่งกระตุ้นให้เกิดความหวาดกลัวและความโศกเศร้าร่วมกัน

ความทุกข์ทรมานที่แพร่หลายนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดความเฉยเมย แต่ก่อให้เกิดการต่อต้าน ครอบครัวและชุมชนที่สิ้นหวังในการหาคำตอบ มักหันไปหาเพียงหน่วยงานที่สัญญาว่าจะให้อิทธิพล—กลุ่มติดอาวุธ นี่ไม่ใช่การพิสูจน์ความรุนแรง แต่เป็นการยอมรับความเป็นจริงทางจิตใจ: เมื่อลูกของคุณถูกคุมขังอย่างผิดกฎหมาย ถูกกรุกราน และมีโอกาสสูงที่คุณอาจไม่ได้เห็นเขามีชีวิตอีกต่อไป สัญชาตญาณที่จะทำ **อะไรก็ได้** เพื่อให้มั่นใจว่าพวกเขาจะกลับมาเป็นสิ่งลึกลับซึ่งของมนุษย์ ความจำเป็นทางจิตใจนี้ แม้ว่าจะไม่ใช่การป้องกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ เป็นกุญแจสำคัญในการทำความเข้าใจกลยุทธ์ของฮามาส

การจ ดิคา de reféns do Hamas: Ilegítima, mas Compreensível

ในวันที่ 7 ตุลาคม 2566 ฮามาสจับตัวประกันชาวอิสราเอล 251 คน ซึ่งสร้างความตกตะลึงให้กับโลก การกระทำนี้ผิดกฎหมายและไม่สามารถปกป้องได้ในทางศีลธรรมตาม **อนุสัญญาว่าด้วยตัวประกัน ปี 2522** ซึ่งห้ามอย่างชัดเจนการจับตัวพลเรือนเพื่อบังคับให้รัฐบาลดำเนินการ อย่างไรก็ตาม ฮามาสไม่ได้คิดค้นกลยุทธ์นี้ขึ้นในสุญญากาศ—มันมีแบบอย่างทางประวัติศาสตร์และตรรกะทางจิตวิทยา

การแลกเปลี่ยนนักโทษของกิลาด ซาลิตในปี 2554 ซึ่งมีการปล่อยตัวชาวปาเลสไตน์มากกว่า 1,000 คนเพื่อแลกกับทหารอิสราเอลเพียงคนเดียว ได้ตอกย้ำมุมมองในหมู่ชาวปาเลสไตน์ว่าการจับตัวประกันเท่านั้นที่ให้ผลลัพธ์ด้วยระบบกฎหมายของอิสราเอลที่ไม่เสนอหนทางสู่ความยุติธรรมสำหรับผู้ที่ถูกควบคุมตัว ฮามาสใช้ตัวประกันเป็นชิปต่อรอง—กลยุทธ์ที่ผิดจริยธรรมอย่างน่ารังเกียจแต่มีประสิทธิภาพทางการเมือง อีกครั้ง จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อปกป้องการกระทำ แต่เพื่อเผชิญหน้ากับรากเหง้าของมัน: สังคมที่ถูกทำให้โหดร้ายจนเชื่อว่าการกบฏและความถูกต้องตามกฎหมายไม่มีค่า

ดังนั้น ความเท่าเทียมกันทางศีลธรรมและกฎหมายไม่ได้อยู่ที่วิธีการ—การจับตัวประกันและการกักขัง—แต่อยู่ในความผิดกฎหมายพื้นฐานและผลกระทบที่ลดทอนความเป็นมนุษย์ การกักขังโดยพลการของอิสราเอลและการจับตัวประกันของฮามาสทั้งคู่ถือเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศและทั้งคู่กำหนดเป้าหมายไปที่พลเรือน ฝ่ายหนึ่งได้รับการรับรองจากรัฐ เป็นกิจวัตร และถูกปกปิดด้วยระบบราชการทางกฎหมาย อีกฝ่ายหนึ่งเป็นการกระทำที่น่าตื่นเต้นและกันตันทันใจ แต่ทั้งสองเป็นส่วนหนึ่งของวงจรเดียวกันของการบีบบังคับ บาดแผล และความสิ้นหวัง

ความทุกข์ทรมานที่แบ่งปัน

ความโศกเศร้าของฝ่ายอิสราเอลนั้นลึกซึ้ง ครอบครัวของตัวประกันต้องทนทุกข์กับความไม่แน่นอนที่แสนสาหัส ไม่สามารถรู้ได้ว่าคนที่รักของพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ยิ่งไปกว่านั้นคือเมื่อไหร่หรืออย่างไรที่พวกเขาจะกลับมา ความเจ็บปวดของพวกเขาสะท้อนถึงความเจ็บปวดของครอบครัวปาเลสไตน์ที่ประสบกับความสูญเสีย ความกลัว และความไร้อำนาจในชื่อที่แตกต่างกัน: “การกักขังโดยบริหาร”

ความทุกข์ทรมานที่คู่ขนานกันนี้ควรจะสร้างพื้นที่สำหรับความเห็นอกเห็นใจ แต่กลับถูกใช้เป็นอาวุธ ผู้ประท้วงในอิสราเอลที่เรียกร้องให้มีการหยุดยิงและข้อตกลงตัวประกันถูกเพิกเฉยหรือถูกปฏิเสธ ครอบครัวของตัวประกันชาวอิสราเอล รวมถึงบุคคลเช่น โอมิ รูบินสไตน์ ได้กล่าวหาต่อสาธารณะว่ารัฐบาลเนทันยาฮูยอมเสียสละคนที่รักของพวกเขาเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง

โอกาสที่สูญเสียและความล้มเหลวของนโยบาย

มีหนทางออกจากเหวนี่ ในเดือนตุลาคม 2566 การเจรจาลับๆ ที่นำโดยเกอร์ซอน บาสกิน พร้อมด้วยการใกล้ชิดจากกาตาร์และการติดต่อกับฮามาส เสนอกรอบที่เป็นไปได้สำหรับการปล่อยตัวร่วมกัน แต่รัฐบาลสายแข็งของเนทันยาฮู ซึ่งถูกครอบงำโดยกลุ่มชาตินิยมสุดโต่งเช่น อิตามาร์ เบน-กวีร์ และเบชาเลล สโมทริช ได้ปฏิเสธข้อเสนอเหล่านี้ โอเรน เซตเตอร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สำคัญในการเจรจาตัวประกันในขณะนั้น ลาออกเพื่อประท้วงต่อโอกาสที่สูญเสียไป

นี่ไม่ใช่ความผิดพลาดทางยุทธวิธี—มันเป็นความล้มเหลวทางศีลธรรม การให้ความสำคัญกับการยกระดับทางการเมืองมากกว่าการแก้ปัญหาด้านมนุษยธรรมไม่ได้ปลดปล่อยทั้งชาวอิสราเอลและชาวปาเลสไตน์ มันทำให้ความเจ็บปวดลึกซึ้งยิ่งขึ้น ขับเคลื่อนการหัวรุนแรงเพิ่มเติม และฝังรากการใช้ตัวประกันเป็นเครื่องมือของสงคราม

การทำลายวงจร

การยุติวงจรนี้ไม่ได้เริ่มต้นด้วยการโจมตีทางอากาศหรือการช่วยเหลือตัวประกัน แต่เริ่มจากการรื้อโครงสร้างที่ทำให้มันจำเป็น อิสราเอลต้องยกเลิกระบบการกักขังโดยพลการและศาลทหาร—แนวปฏิบัติที่ทำลายหลักนิติธรรม และก่อให้เกิดการตอบโต้ที่รุนแรง หากไม่แก้ไขความยุติธรรมหลักนี้ การหยุดยิงชั่วคราวหรือการแลกเปลี่ยนใดๆ จะเพียงแค่ชะลอวงจรต่อไปของการลักพาตัวและการนองเลือด

ความยุติธรรมไม่สามารถเลือกปฏิบัติได้ หลักการเดียวกันที่ประณามการจับตัวประกันของฮามาสต้องปฏิเสธการจำคุกพลเรือนโดยไม่มีกำหนดและนอกกระบวนการยุติธรรมของอิสราเอลด้วย จนกว่าทั้งสองรูปแบบของการถูกจองจำจะถูกยกเลิก ประชาชนทั้งสองฝ่ายจะยังคงเป็นนักโทษของระบบที่เจริญเติบโตจากความทุกข์ทรมานร่วมกัน